GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

# A la Corona espanyola li han crescut  els nans.

Opinió | 16/11/2007 | 11:44

**La anàlisi de la família reial doncs, té punt de partida i punt final.**

Els recents episodis protagonitzats per la monarquia espanyola, directament o indirecta, han minvat importantment la credibilitat que aquesta institució tenia per a molts ciutadans, a banda d'haver-la erosionat en molts dels seus vessants, tant polítics com socials. Fa anys, quan la monarquia va fer de pont entre les antigues estructures de la dictadura franquista i les noves concepcións de l'estat espanyol, quan es van restaurar la democràcia i les institucions actuals per mor popular, aquesta estava molt ben conceptuada pel seu paper arbitral i de balança entre els distints corrents d'opinió i partits polítics legalment constituïts. El paper moderador de la Corona doncs, que va tenir una importància cabdal en l'avort de dissortats episodis inoblidables per tots, com aquell conat de cop d'estat militar del 23-F, no es correspon amb els esdeveniments que durant els darrers mesos l'han caracteritzat.

La anàlisi de la família reial doncs, té punt de partida i punt final. Començant per la cada vegada més mermada estimació ciutadana cap a la monarquia, perquè és una institució considerada per molts anacrónica i que va ser posada a dit pel general Franco –per aquest perpetuar-se i sense que cap sufragi democràtic posterior la sancionés-, i acabant pels problemes pròpis de tota família convencional considerada com a tal.
Però anem a pams. Aquest corrent antimonàrquic que s'ha viscut darrerament a Espanya va començar amb la crema de fotografies reials a distints llocs del Principat de Catalunya i del País Valencià; va continuar amb l'episodi de les caricatures de convivència íntima familiar del princep hereu i la seva esposa que va fer la revista El Jueves; va seguir amb fortes crítiques a la institució monàrquica i amb les demandes d'abdicació fetes des de tribunes periodístiques de rellevants mitjans de comunicació, i després es va fer més que evident –també a nivell internacional- amb aquella problemàtica visita oficial a Ceuta i Melilla. Ja per acabar, van arribar els desagradables incidents orals que van tenir lloc a la Cimera Iberoamericana entre el rei Joan Carles i el president veneçolà Hugo Chávez, que ha inflat encara més la campanya.

Però parlem clar de l'incident. Chávez és un personatge excessiu, perillosament demagog i populista, amb massa odi en el discurs. Però davant la sortida de to del rei d'Espanya ("por qué no te callas?") va guanyar un bon tros de legitimitat. I és que en primer lloc Chávez és un cap d'estat escollit democràticament, cosa que no és el monarca Joan Carles. Perquè el rei d'Espanya ho és per via hereditària, però no és sobirà, i per tant només representa l'estat i no pas la sobirania popular, que a nivell estatal només ostenta el president espanyol, José Luís Rodríguez Zapatero. Però és que en segon lloc el to, el tuteig, la gestualitat prepotent i l'actitud irrespectuosa que va tenir el monarca, no es corresponen amb un representant de l'estat que no té atribucions per a immiscuir-se de forma tan directa en la política diplomàtica internacional. En efecte, Chávez juga a provocar quan titlla de feixista un expresident espanyol (malgrat que la línia política d'Aznar hagi pogut recordar més d'una vegada tics del passat) però el rei d'Espanya la va vessar de llarg deixant-se caure en la provocació, i fent-ho de forma  tan poc adequada per a un cap d'estat. La visita reial de fa unes setmanes a les ciutats nord-aficanes de Ceuta i Melilla ja va perjudicar notablement els gairebé mil empresaris espanyols que estan establerts al Marroc, i ara aquestes picabaralles amb el president veneçolà, no han fet més que un flac favor als altres milers d'empresaris espanyols que tenen els seus interessos a terres americanes.

Aquesta monarquia propicia controvèrsies, per això les sentències que condemnen a pagar 3.000 euros a cadascun dels dos dibuixants de la revista El Jueves, ajuden indefectiblement a fer ploure sobre el mullat de la ja qüestionada legalitat jurídica de castigar, com injúries, qualsevol acte considerat aleatòriament antimonàrquic. Ni la crítica ni la sàtira de la Corona doncs, sembla ser que no estan permeses, malgrat que Espanya és un estat de dret i amb llibertat d'opinió i de premsa. Cal contemplar que la sàtira és la quota que tot governant democràtic ha de pagar, i que representa un coixí entre la barbàrie i la iconoclàstia, i la pell massa fina de certs jutges.

Condemnar la sàtira doncs, no fa cap bé ni a la democràcia ni a la monarquia. I molt menys després que en molts espais mediàtics de l'àmbit estatal espanyol el reialme ha estat posat en evidència i durament qüestionat, sense que ningú s'hagi bellugat ni que la Fiscalia hagi considerat que allò eren ofenses a la Corona, tal com ho ha fet amb els periodistes d'El Jueves.

La família reial espanyola viu una mena d''annus horribilis' que de moment es tanca amb la notícia de la separació del matrimoni entre la infanta Elena i Jaime de Marichalar. Es tracta d'una nova prova a superar per la institució monàrquica, encara que sempre és millor per a la seva imatge, reconèixer la situació de separació efectiva d'aquesta parella que no pas ocultar-la.
Aquesta nova situació apropa tant la família reial espanyola a la realitat dels ciutadans que fins i tot fa dubtar que hi hagi veritables obligacions inherents a la seva condició. Tenim el fet que el príncep es casa amb una periodista divorciada i que la infanta se separa, i ja només hi faltarà que, algun dia, un dels seus membres decideixi adoptar un nen, o explicar que les seves tendències afectives personals surten de les majoritàries. Tot plegat, certament més honest. Però la honestedat i la transparència encaixen bastant malament amb la ficció que suposa tota institució monàrquica, que ja de per si forma part del túnel del temps.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/4411-a-la-corona-espanyola-li-han-crescut--els-nans.htm